

Severin Šali

## Zimska slika

Sneži na mojo pot. Od vsepovsod  
očem vabljivo se smehlja belina,  
le črni vrani se v podobi klina  
spuščajo na odtajáli prod.

Snežinke tihe z mrzlimi poljubi  
padajo na ovenele cvete,  
slemena gor, v žalni venec spete,  
bledi žar večerne zarje snubi.

O vi beli, beli snežni prti.  
Spodaj spe otrple korenine,  
zgoraj srca, zgubljena v praznine,  
tožna srca ko v naročju smrti.

Truden je korak, le misel speši,  
zemlja diha dušene sopare,  
kraj je mrtvec, dan na bele pare,  
gole veje mu srše na pleši.

Dom me čaka. Rodni dom pod gričem.  
O vi dragi zogljeneli trami,  
kakor križ težite mi na rami,  
v ruševinah tebe, mati, kličem.

Pridi in povej besede bodre,  
krajček kruha črnega odreži,  
posediva v pogoreli veži,  
kot otroku mi pobožaj kodre.

— — — — —  
Sam klečim na pragu bridke hiše,  
vse okoli križeva postaja.  
Mrtvec dvignil je roke in vstaja,  
zmrzle solze zarja z lic mu briše.